

Suzanna Van Gompel -

Louis

Stoops

29 januari 1960 - 29 januari 2010

Suzanna werd geboren op 22 juli 1939 te Turnhout.

Volgens haarzelf was ze een echte kwajongen. Ze kwam uit een gezin met vijf kinderen. Ze was de oudste. Er waren nog twee meisjes en twee jongens.

De lagere school deed ze te Oosthoven. Om haar creativiteit en energie kwijt te kunnen sloot ze aan bij een zangkoor en bij de turnkring. Het creatieve had ze van niemand gestolen (haar vader was kunstsmid). Als lid van het zangkoor hoorde ze wel goed op te letten. Haar grootvader dirigeerde het koor en wist uiteraard welk vlees hij in de kuip had.”

Zo gebeurde het weleens dat ik teveel babbelde en daardoor de zangrepetitie stoorde. Dan mocht ik op de gang gaan staan en nadien kon ik mijn kamer opzoeken”, aldus Suzanna.

“Aan school had ik een broertje dood. Toen ik 14 jaar werd, was ik blij dat ik kon gaan werken. Janssen-Farmaceutica; toen nog in Turnhout in de Statiestraat, werd mijn werkgever. Daar heb ik gewerkt tot de geboorte van onze Koen.”

Volgens Suzanna heeft ze een hele mooie en gelukkige jeugd gekend. Haar ouders waren niet super streng en ze lieten hun kinderen hun eigen leven bepalen. Vandaar ook dat we weleens fratsen durfden uit te halen. In onze buurt woonde een echtebarones. Die had een mooi kasteeltje met een heel uitnodigende deurbel. Telkens ik van de turnkring of een andere activiteit thuis kwam kon ik er niet aan weerstaan eventjes belletjetrek te doen. Op een keer had de huisknecht, dat bellekentrek beu, de huisbel gedemonteerd. Toen ik aan de bel trok had ik de ketting vast. Ik snel weg en de ketting had ik maar in de brievenbus gegooid. De barones vond dit toch te vergaand en kloeg haar nood bij de veldwachter. De veldwachter kwam de zaak

thuis onderzoeken en overtuigd van mijn schuld vroeg hij ons vader: "Wat gaat ge daaraan doen?"

"Ja", zei ons vader, "ik zeg dat allemaal wel tegen ons Suzanna maar ze luistert niet, wat kan ik nog meer doen? Kunt gij dat niet zeggen tegen haar?"

Zo kwam ik thuis en was de veldwachter daar. Hij sprak me aan en zei: "Die kuren met dat bellekentrek moeten gedaan zijn." Zo ben ik er maar mee gestopt. De veldwachter was nog een autoriteit destijds.

Louis werd geboren in Turnhout op 20 mei 1937.

Ik kwam uit een heel groot gezin. Van de vijf meisjes en zeven jongens was ik de tweede jongste. School liep ik bij de Jezuiten (lagere school) om nadien de technische school te volgen in de Zandstraat. Een van mijn broers had reeds voor hout gekozen en daarom werd metaal mijn specialiteit? Nadien volgde ik nog M.T.S.en behaalde een A2 in elektro-mechanica. Toen ben ik gestopt met de dagschool maar ben me steeds verder blijven bijscholen:

- om mijn talen bij te schaven,
- om arbeidsmethoden onder de knie te krijgen.

Mijn eerste arbeidservaring deed ik op bij Bell-telefoon te Antwerpen (1 jaar). Nadien kon ik beginnen bij Janssen-Farmaceutica te Beerse.

Hier deden we de technische research voor allerlei testapparatuur die moest gemaakt worden. Dokter Paul Janssen kwam gewoon bij ons op tafel zitten en legde ons uit wat hij in gedachten had en wij zorgden voor de technische uitvoering.

In 64 ben ik dan in Ford-Genk begonnen als process-engineer (B.Hall-ruwbouw; alle perswerk van bodem, dak- en zijwanden – de volledig line afwerking). De volledige naakte carrosserie werd er gemaakt. Na de B.Hall gaat de auto naar de C.Hall -- verfafdeling --trimbekleding en tenslotte de hele afwerking. Nadien werd ik

senior process-engineer en ten slotte resident-engineer-technical-services. Je ziet een hele carrière. Dit bracht veel uithuizigheid en dienstreizen met zich. Van Genk naar Keulen of Saarlouis, naar Dagenham of Southampton Het was een over en weer gereis. In het begin was de voertaal Duits. Later werd het meer tweetalig Duits-Engels.

Suzanna heeft dikwijls alleen haar plan moeten trekken; het werk bracht voortdurende bijscholing mee.

Mijn volgende werkgever was Raychem(Kessel-Lo) in de buurt van Leuven.

Het bedrijf produceerde allerlei krimpmaterialen. Deze werden o.a. aangewend bij telefoonbedrading en elektriciteitskabels voor vliegtuigen(men kon de ruimte en het gewicht verkleinen, heel belangrijk in dit soort industrie), ook de besturing van hydraulica en persluchtsystemen.

- gewichtverkleining en het materiaal was ook sterk minder brandbaar

- bestraling van het materiaal met behulp van een elektronenversneller (3MeV)

Voor mij als leek in 't vak was de uitleg van Louis Latijn. Hier was Louis fabricageleider en verantwoordelijk voor alle processen. Toen hij nadien met iemand moest samenwerken, die karakterieel niet bij hem paste heeft hij dit bedrijf verlaten en begon hij bij Dow-Chemical (rond 75).

Die gingen een bedrijf opstarten in Tessenderlo. Maar met de oliecrisis zat er weinig vooruitgang in. Hij heeft dan bijna een jaar in het zusterbedrijf in Terneuzen gewerkt om de arbeidsprocessen te leren kennen.

“Een grote baas van Raychem kwam me toen terugvragen (omdat de medewerker met wie ik het zo niet kon vinden was weggegaan) en zo ben ik daar, na een jaar onderbreking, terug begonnen). Nu werd ik verantwoordelijk voor alles, in het Engels zegt men (focussed-factory).

Dit bracht nog meer reizen met zich mee o.a. North-Carolina, München, Pontoise, Swindon, Californië, Bombay, Chengdu en Shanghai. Suzanna was een paar keer mee o.a. in Shanghai, Raleigh (North-Carolina) en Grlando. In sommige van die landen merk je pas hoe goed wij het hebben,” aldus Louis.

Alhoewel Louis dit drukke leven steeds graag deed begon het toch wel door te wegen op het gezinsleven en is hij met brugpensioen gegaan, zodat ze samen konden genieten van hun kinderen en kleinkinderen.

Hobby's

In hun jeugd waren ze beiden heel sportief. Ze waren beiden lid van de turnkring 'Lenig en Gezwind'. Louis heeft ook nog aan judo en boksen gedaan. Zo moest hij weleens optreden als sparring-partner voor een toenmalig kampioen. “Dat was andere koek”, aldus Louis. Lopen deed Louis ook graag.

Louis en Suzanna

Ze leerden elkaar kennen bij de turnkring 'Lenig en Gezwind' en zijn getrouwd op 30 januari 1960. Al was dat even spannend! Net daarvoor op 6 november 1959 had Louis een zwaar ongeval. Op de terugweg van zijn werk, in Beerse bij Janssen–Famaceutica, moest Louis uitwijken voor een plots uitwijkende fietster en werd geraakt door een voorbij rijdende bus. Met een schedeltrauma tot gevolg. Wonderwel kwam hij alles te boven en kon de trouw gewoon doorgaan. “Gelukkig”, zei Louis, “we vrijden al vijf jaar.”

Het gezin werd gezegend met vier kinderen: Koen 1960, Dirk 1962, Erwin 1964 en als laatste Kristina 1965. “Ondertussen zijn we al gezegend met zeven kleinzonen waarvan de oudste al vierentwintig jaar is en de jongste vijf jaar.

We hebben ook nog een pleegdochter Taous. Ze kwam uit de bidonville van Parijs. Ze was meer hier dan thuis en heeft

schoolgelopen op de Rijnpad. Toen ze achttien werd is ze nog naar Mol gekomen om de middenstandsopleiding haartooi te volgen. Ze heeft haar diploma gehaald. We hebben veel plezier aan haar beleefd. Ze is ons vijfde kind geworden. Nu woont ze terug in Parijs”, aldus Suzanna en Louis.

De kinderen van Louis en Suzanna, onderaan de kleinkinderen.

Door het vele veranderen van werkomgeving was het sociale leven niet altijd zo gemakkelijk. Ze woonden achtereenvolgens te Turnhout, Vosselaar, Bilzen en Mol.

“Op bepaalde momenten zagen we de familie haast niet meer. Zo had een schoonbroer, die bij autocarbedrijf Bijmens in Turnhout werkte, zonder ons medeweten, een bus gecharterd om ons te komen bezoeken. Ze hadden heel de familie meegebracht en hadden daarbij nog gezorgd voor eten. Was dat een verrassing! Na het bezoek hebben ze het hele huis mee opgeruimd want Louis moest 's anderendaags op reis”, aldus Suzanna.

Het pleegkind van Louis en Suzanna in de gezellige woonkamer.

Ze hebben ondertussen ook hun draai gevonden in Mol. Suzanna is voorzitter van K.A.V. Mol-Centrum. Met hun vele hobby's kunnen ze hun tijd best omkrijgen. Suzanna is heel cultuur gericht. Blijkbaar zit het wat in de genen, want heel het huis was gedecoreerd met mooie schilderijen, die van één van de zonen bleken te zijn.

Ook Louis kan niet stil zitten. Zijn technische kennis kunnen de kinderen en kleinkinderen best gebruiken.

Namens de wijk Ginderbroek wensen we jullie een heel mooi jubileumfeest en nog veel mooie jaren samen.